

Fogarasi Eszter: Szerelmi párvers

Egy karnyújtásnyira

Elbűvöl látványa,

A magányos szobámból csodálva.

Csodálom... de miért?

Oly messze, s a távolban,

Csak ott ragyog...

Ragyog egy karnyújtásnyira.

Innen az elhagyatott szobámból, mintha elérném...

De csalódás számomra a távolság.

Csak az Úr van köztünk, mely hiányos,

S Ő ott fent, oly nagyon magányos.

Érinteném, de nem tehetem,

Ez nem adatott meg nekem.

Bárcsak Ő én lehetnék,

S esténként helyet cserélnénk.

Fenn a magasban a jó messzi távolban,

Csak elmerülnék, mint oly sokszor álmomban.

Lentről csak egy karnyújtás,

A magasból egy egész Úr,

De egy elérhetetlen karnyújtásnyira van,

Akár a lelkemben tátongó Úr.

Éjszaka

Éjszaka van.

Nem tudok aludni, nem tudok.

Hiányzol innen mellőlem,

De te csak elbújsz előlem.

Oly egyszerű lenne veled,

De bele kell törődnöm, hogy nem vagy itt mellettem.

Éjszaka van.

A csillagokat bámulom,

S csak ámulok.

Nézném a sorsom,

De nélküled nem látom tisztán,

Minden tiszta korom,

S most talán meghallanád az imám.

Éjszaka van.

S a fejem is tele van.

Örülnék, ha itt lennél, de nem vagy.

Hiányod fáj és oly nagy.

Magányos vagyok,s nincs minek örüljek,

Ezért menekülnék innen, hogy a közeledbe kerüljek.

Éjszaka van.

Csak azt akarom érezni, mit eddig,

De meddig mennék el miatta, meddig?

Ha galád is vagyok veled,

Tudd, hogy hűen szeretlek,

De Te csak elbújsz előlem.

Tudd, hogy hiányzol innen mellőlem.